

[Vagn Bro.]

min Part takke for, da jeg var med til at stille Kravet om en vis Revision paa dette Omraade. Jeg skal afstaa fra at gentage en Oplæsning af denne Betænkning, dels ud fra den Betragtning, at det plejer vi maaske ikke her i dette høje Ting, og dels idet jeg gaar ud fra, at ærede Medlemmer selv vil kunne læse den.

Derimod vil jeg tillade mig at sige, at der findes i denne Betænkning en Del nye Bemærkninger, og der er en Undersøgelse, som er særdeles interessant, og derfor vil jeg finde det rimeligt, at vi, inden vi gaar videre til anden og tredje Behandling — vi skal fremskynde det saa meget som muligt —, faar Lejlighed til i et Udvalg at drøfte disse nye Regler, hvorom der er Enighed mellem det høje Landsting og den højtærede Indenrigsminister. Jeg anerkender selvfølgelig, at man i Landstinget har slaaet fast som en Generalregel, at Lovgivningsmagten staar frit og suverænt. Der er blot dertil at føje, at indtil vi faar en særlig Lov paa dette Omraade, følger dette af sig selv, idet det er Grundlovens Bud, og jeg er ganske enig i, at dette Bud bør overholdes, saaledes at vi har det som Hovedregel. Der er endvidere et enkelt Spørgsmaal, som jeg kunde have Lyst til at drøfte nærmere med den højtærede Minister, men jeg vil finde det rigtigst, at vi foretager denne Drøftelse i et Udvalg, og jeg kan derfor paa mit Partis Vegne anbefale dette Lovforslag til hurtig Behandling, men altsaa med en kort Drøftelse i et Udvalg.

Pürschel: Man har jo ikke Lov til, saa stærkt man ogsaa personlig kunde føle sig tilskyndet dertil, at være beskeden paa sit Partis Vegne, og jeg er derfor nødt til i den historiske Sandheds Interesse at understrege, at det var Det konservative Folkepartis Ordfører, der i sin Tid her i Salen rejste Spørgsmaalet om en Revision af de gennem Praksis opstillede Betingelser for Meddelelse af Naturalisation. Af et fortroligt Aktstykke, der er forelagt i Landstingets Udvalg, ses det, hvad der ikke kan overraske nogen, at det høje Indenrigsministerium, naturligvis allerede forinden denne Sag blev rejst her, har haft sin Opmærksomhed henvendt paa dette Spørgsmaal og havde taget dette op. Dette oplyser jeg ogsaa i den — om jeg saa maa sige — historiske Sandheds Interesse.

Nu foreligger der altsaa et Resultat af disse Forhandlinger, der har været fortsat igennem et Par Aar, og hvorunder Inden-

rigsministeren i Fjor lovede, at dette Forslag skulde blive fremsat meget tidligt, for at man kunde naa at blive færdig i Landstinget saa betids, at Folketinget kunde faa en rimelig Tid til at se paa disse Regler. Jeg maa ogsaa anerkende, at det er lykkes den højtærede Minister at naa et lille Stykke frem ad Vejen med Hensyn til at forelægge det tidligere. Forslaget blev i 1932—33 forelagt den 15. December, i 1933—34 den 9. Marts og i indeværende Samling den 11. December, altsaa hele 4 Dage tidligere, end det blev forelagt for to Aar siden, hvilket jo maa siges at være et ikke ubetydeligt Fremskridt.

Hvad Afslutningen af Behandlingen i Landstinget angaar, har Resultatet ikke været saa betydeligt. Landstinget er først lige nu blevet færdig dermed, og den Tid, der er levnet Folketinget til Behandlingen af disse Spørgsmaal, og som jo egentlig er det, det kommer an paa, det maa jeg indrømme i denne Forbindelse, er ikke blevet stor, idet man vel kan regne med, at den høje Regering ikke alt for længe vil nyde Folketingets Tilstødeværelse i denne Sal.

Det bliver jo nødvendigt at se lidt nærmere paa disse Ting i et Udvalg. Allerede nu kan man dog sige, at den Betænkning, af hvilken vi har faaet et saa fyldigt Indtryk gennem den ærede socialdemokratiske Ordførers Tale, giver Udtryk for, at man fra Ministeriets Side vil anlægge noget skærpede Regler med Hensyn til Forslag til Meddelelse af Statsborgerret, og det kan vi for vort Vedkommende kun hilse med Tilfredshed. Spørgsmaalet er, om man ikke skulde stræbe at komme endnu videre ad denne Vej. Naar man ser paa, hvad der har været Tanken med denne Bestemmelse i Grundloven, saa kan der ikke være Tvivl om, at man gennem Praksis er kommet temmelig langt fra det, der har været Grundtanken. Dette ses navnlig af en Landstingsbetænkning af 1866, der er optrykt i den fornævnte fortrolige Redegørelse fra Indenrigsministeriet. Der kan man f. Eks. se — det staar Side 9 i dette Aktstykke —, at man allerede i 1866 var betænkelig ved det store Antal Personer, der søgte Indfødsret. Dengang var der, saa vidt man kan se, Tale om 54 Personer, og man mente, at man dermed var kommet temmeligt langt, og sagde, at man maatte i det ringeste sørge for — jeg haaber, jeg har Tilladelse til et ganske kort Citat — „at man ikke gaar videre i